

EMPOBRITS I ENRIQUITS

En l'única humanitat habitant un mateix planeta, hi ha una part enriquida i una més considerada part empobrida. Jo, i la nostra església local, ens trobam a la part enriquida. Els empobrits són l'altra cara de la nostra riquesa gràcies a les seves matèries primeres i baixos sous. L'abisme entre el ric vividor i el pobre llàtzer de la paràbola evangèlica, es va enfondint avui més i més; aparentment infranquejable, proven de travessar-lo onades de migrants del sud cap al nord. En aquesta jornada ens solidaritzam amb ells i amb les seves justes reclamacions.

L'empobriment d'una part de la humanitat així com l'enriquiment de l'altra part no pot ser de cap manera un ideal com partit. Les reixes i murs que suposadament ens protegeixen dels empobrits cauran no tant amb campanyes puntuals com amb unes estructures econòmiques i polítiques que facilitin a tothom, cap endins i cap enfora de les fronteres, unes mateixes oportunitats de desenvolupament integral. Jornades com la d'avui i campanyes puntuals són necessàries per respondre a unes emergències, i han de ser un crit d'atenció a la nostra consciència adormida com ja denunciava el poeta Salvat Papasseit: «demà, posats a taula, oblidarem els pobres –i tan pobres com som!-, Jesús ja serà nat..».

A més de l'econòmica, hi ha pobreses morals, culturals, existencials... que qüestionen el nostre tranquil benestar. Són, en major o menor grau, la cara visible del pecat que ens reclou en els nostres interessos particulars i ens duu a acaparar en tost de compartir, a defraudar en tost de ser justs. És fruit de la idolatria, arrel de tots els mals (en paraules de St. Pau), quan adoram un déu camuflat en la riquesa acumuladora, la prepotència invasora, el progrés il·limitat, com a valors absoluts que fan anar en orris la germanor, la igualtat, l'autenticitat, el respecte, la mateixa fe. Qüestionant el nostre estil de vida, els empobrits ens criden a la conversió.

«Jesucrist es va fer pobre», recorda sant Pau en la col·lecta convocada per ajudar la comunitat empobrida de Jerusalem. La pobresa no és assumida per Crist com un valor en si mateix, sinó en relació amb Déu i amb els altres. Optar per Déu i no pel capital ens ha de portar a cercar el regne de Déu i la seva justícia com a compromís de vida, a mirar sempre pel bé comú integral dels conciutadans sense excloure ningú, a practicar una activa solidaritat fraternal com a part que som d'un tot. L'opció pel projecte de Déu, tot confiant en la seva providència, ha de prendre cos en l'acollida integradora dels exclosos, el compromís per una economia social no especulativa, fer lloc als dèbils en els nostres programes, donar suport a les polítiques justes no solament a nivell europeu sinó planetari en el comerç amb els països empobrits; i com església, vetlar per una administració transparent i una revisió constant dels nostres recursos segons criteris evangèlics.

Només en aquest sentit l'opció per la pobresa personal i eclesial ens farà lliures i disponibles. Ens aproparà a Déu i als germans. I serà camí de benaurança eterna.